

Hvad Grækenland angik, kunne han tiltræde, at Danmark sammen med andre lande havde indbragt den græske regerings krænkelser af menneskeretskonventionen for menneskeretskommissionen. Man måtte imidlertid være overordentlig varsom med at blande politiske demonstrationer og retslig procedure sammen. I forholdet til Grækenland måtte etableres en saglig og ikke en følelsesbetonet atmosfære.

Han var enig i, at NATO var grundlaget for vor sikkerhedspolitik. Afspændingsbestrebelse burde imidlertid først og fremmest finde sted gennem bilaterale kontakter og ikke ved en konfrontation af de europæiske alliancer.

Danmark måtte naturligvis stille sig velvilligt over for et spredningsforbud, men burde forebeholde sig sin stilling, indtil man havde haft lejlighed til at studere de nærmere enkeltheder i den endelige aftale.

FNs eneste virkelige opgave i spørgsmålet om krisen i Mellemøsten måtte være at bringe parterne til forhandlingsbordet. Han fandt det lidt ejendommeligt, at ministeren blandt alle de mange ulykkelige konflikter, der fandtes verden over også mange steder i Afrika, alene betegnede forholdene i Sydafrika som en trussel mod international fred og sikkerhed. Efter hans opfattelse var sanktioner omtrent det slettest egnede middel til at fremkalde handling i den retning, man ønskede det, hos dem, over for hvem man anvendte dem.

Hans parti kunne fuldt ud støtte enhver bestræbelse for at få parterne i Vietnam til forhandlingsbordet; men der var en vis inkonsekvens i, at regeringen ikke nævnedes det, som var det afgørende for forholdene også i Vietnam, nemlig bevarelsen af den internationale balance.

Poul Møller (KF) fandt udenrigsministerens redegørelse velafbalanceret og indholdsmæssigt af en sådan karakter, at det var muligt at samle tingets flertal omkring landets udenrigspolitik.

Han beskæftigede sig en del med de europæiske markedsproblemer, som efter hans opfattelse var af en så vigtig karakter, at de ikke kunne holdes uden for en debat om landets udenrigspolitik, selv om de ikke faldt direkte inden for udenrigsministerens område. Han fremhævede i denne forbindelse stærkt tanken om i Europa at skabe en sådan enhed, at der kunne komme en tredje faktor ind i verdenspolitikken.

Han vendte sig stærkt imod den antiamerikanisme, som trivedes i Europa, og som vel i første række var foranlediget af Vietnamspørgsmålet. Hvad dette angik, fastslog han, at Nordvietnam var aggressoren, og påpegede Nordvietnams og Vietcongs manglende forhandlingsvilje. Havde regeringen i forbindelse med sin henvendelse til USA samtidig henvendt sig til den anden part med opfordring til at gå til forhandlingsbordet?

Hvad angik spørgsmålet om afspænding i Europa, specielt Tysklandsspørgsmålet, var det klogeste, man kunne gøre fra dansk